# ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 21. septembra 2010 *

## Obsah

I — Právny rámec ..... I - 8558

II — Okolnosti predchádzajúce sporu ..... I - 8563

III — Napadnutý rozsudok ..... I - 8566

IV — Konanie pred Súdnym dvorom ..... I - 8569

V — Návrhy účastníkov konania ..... I - 8570

A — Vo veci Švédsko/API a Komisia (C-514/07 P) ..... I - 8570

B — Vo veci API/Komisia (C-528/07 P) ..... I - 8572

C — Vo veci Komisia/API (C-532/07 P) ..... I - 8573

VI — O odvolaniach ..... I - 8575

A — O odvolaní podanom Komisiou (vec C-532/07 P) ..... I - 8575

1. O prvom dôvode ..... I - 8575

a) Argumentácia účastníkov konania ..... I - 8576

b) Posúdenie Súdnym dvorom ..... I - 8580

2. O druhom dôvode ..... I - 8589

a) Argumentácia účastníkov konania ..... I - 8590

b) Posúdenie Súdnym dvorom ..... I - 8591

* Jazyk konania: angličtina.

3. O treťom dôvode ..... I - 8594

a) Argumentácia účastníkov konania ..... I - 8594

b) Posúdenie Súdnym dvorom ..... I - 8595

B — O odvolaniach podaných Švédskym kráľovstvom (vec C-514/07 P) a API (vec C-528/07 P) ..... I - 8597

1. O prvom dôvode ..... I - 8597

a) Argumentácia účastníkov konania ..... I - 8597

b) Posúdenie Súdnym dvorom ..... I - 8599

2. O druhom dôvode ..... I - 8600

a) Argumentácia účastníkov konania ..... I - 8600

b) Posúdenie Súdnym dvorom ..... I - 8601

VII — O trovách ..... I - 8604

V spojených veciach C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P,

ktorých predmetom sú tri odvolania podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora, podané, prvé 20. novembra 2007 a dve ďalšie 27. novembra 2007,

**Švédske kráľovstvo** (C-514/07 P), v zastúpení: S. Johannesson, A. Falk, K. Wistrand a K. Petkovska, splnomocnené zástupkyne,

odvolateľ,

ktorého v konaní podporujú:

**Dánske kráľovstvo,** v zastúpení: B. Weis Fogh, splnomocnená zástupkyňa,

**Fínska republika,** v zastúpení: J. Heliskoski, splnomocnený zástupca,

vedľajší účastníci konania v odvolacom konaní,

ďalší účastníci konania:

**Association de la presse internationale ASBL (API),** so sídlom v Bruseli (Belgicko), v zastúpení: S. Völcker a J. Heithecker, Rechtsanwälte, F. Louis, advokát, a C. O'Daly, solicitor,

žalobkyňa v prvostupňovom konaní,

**Európska komisia,** v zastúpení: C. Docksey, V. Kreuschitz a P. Aalto, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

a

**Association de la presse internationale ASBL (API)** (C-528/07 P), so sídlom v Bruseli (Belgicko), v zastúpení: S. Völcker, Rechtsanwalt, F. Louis, advokát, a C. O'Daly, solicitor,

odvolateľka,

ďalší účastník konania:

**Európska komisia**, v zastúpení: C. Docksey, V. Kreuschitz a P. Aalto, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

ktorú v konaní podporuje:

**Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska,** v zastúpení: E. Jenkinson a S. Behzadi-Spencer, splnomocnené zástupkyne, za právnej pomoci J. Coppel, barrister,

vedľajší účastník konania v odvolacom konaní,

a

**Európska komisia** (C-532/07 P), v zastúpení: C. Docksey, V. Kreuschitz a P. Aalto, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

odvolateľka,

ktorú v konaní podporuje:

**Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska,** v zastúpení: E. Jenkinson a S. Behzadi-Spencer, splnomocnené zástupkyne, za právnej pomoci J. Coppel, barrister,

vedľajší účastník konania v odvolacom konaní,

ďalší účastník konania:

**Association de la presse internationale ASBL (API),** so sídlom v Bruseli (Belgicko), v zastúpení: S. Völcker, Rechtsanwalt, F. Louis, advokát, a C. O'Daly, solicitor,

žalobkyňa v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda V. Skouris, predsedovia komôr A. Tizzano (spravodajca), J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, R. Silva de Lapuerta, C. Toader, sudcovia A. Rosas, K. Schiemann, E. Juhász, T. von Danwitz a A. Arabadjiev,

generálny advokát: M. Poiares Maduro,
tajomníci: H. von Holstein, zástupca tajomníka, a B. Fülöp, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 16. júna 2009,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 1. októbra 2009,

vyhlásil tento

## Rozsudok

1 Švédske kráľovstvo, Association de la presse internationale ASBL (ďalej len „API“) a Komisia Európskych spoločenstiev žiadajú, aby Súdny dvor zrušil rozsudok Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev z 12. septembra 2007, API/Komisia (T-36/04, Zb. s. II-3201, ďalej len „napadnutý rozsudok“), ktorým Súd prvého stupňa čiastočne zrušil rozhodnutie Komisie z 20. novembra 2003 (ďalej len „sporné rozhodnutie“), ktorým sa zamieta žiadosť API o prístup k vyjadreniam predloženým Komisiou v rámci niektorých súdnych konaní pred Súdnym dvorom a Súdom prvého stupňa.

## I — Právny rámec

2 Odôvodnenia č. 1, 2, 4 a 11 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331) znejú takto:

„(1) Druhý pododsek článku 1 Zmluvy o Európskej únii zakotvuje koncepciu otvorenosti konštatujúc, že zmluva znamená nové štádium v procese vytvárania stále

užšieho zväzku medzi národmi Európy, v ktorom sa rozhodnutia prijímajú čo najotvorenejším spôsobom a čo najbližšie k občanom.

(2) Otvorenosť umožňuje občanom tesnejšie sa zapájať do rozhodovacieho procesu a zaručuje, že v demokratickom systéme sa administratíva stáva legitímnejšou, efektívnejšou a zodpovednejšou voči občanovi. Otvorenosť prispieva k posilneniu princípov demokracie a úcty k základným právam, ako to ustanovuje článok 6 Zmluvy o EÚ a Charta základných práv Európskej únie.

…

(4) Účelom tohto nariadenia je čo najúčinnejšie uplatniť právo verejnosti na prístup k dokumentom a ustanoviť pre tento prístup všeobecné pravidlá a obmedzenia v súlade s článkom 255 ods. 2 Zmluvy o ES.

…

(11) V zásade majú byť všetky dokumenty týchto orgánov prístupné verejnosti. Je však potrebné chrániť niektoré verejné a súkromné záujmy prostredníctvom výnimiek. Orgány majú mať právo chrániť svoje vnútorné porady a rokovania v prípadoch, keď je potrebné zachovať ich schopnosť plniť úlohy. Pri posudzovaní výnimiek majú orgány zohľadniť tie zásady v právnych predpisoch spoločenstva, ktoré sa týkajú ochrany osobných údajov vo všetkých oblastiach činnosti Únie."

3 Článok 1 písm. a) tohto nariadenia stanovuje:

„Účelom tohto nariadenia je:

a) vymedziť pravidlá, podmienky a obmedzenia z dôvodu verejného alebo súkromného záujmu, ktorými sa spravuje právo na prístup k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (ďalej len ‚orgány'), ako sa ustanovuje v článku 255 Zmluvy o ES, takým spôsobom, aby sa zaistil čo najširší prístup k dokumentom;"

4 Článok 2 ods. 1 a 3 toho istého nariadenia stanovuje:

„1. Každý občan únie a každá fyzická alebo právnická osoba s bydliskom alebo sídlom v niektorom členskom štáte má právo na prístup k dokumentom orgánov v súlade s pravidlami, podmienkami a obmedzeniami určenými v tomto nariadení.

…

3. Toto nariadenie sa vzťahuje na všetky dokumenty zo všetkých oblastí činnosti Európskej únie, ktoré niektorý z orgánov má, to znamená dokumenty, ktoré vypracoval alebo dostal a ktoré má v držbe."

5 Článok 4 ods. 2, 4 a 6 nariadenia č. 1049/2001 týkajúci sa výnimiek z práva na prístup uvádza:

„2. Orgány odmietnu prístup k dokumentu v prípade, keď by sa jeho zverejnením porušila ochrana:

— …

— súdneho konania a právneho poradenstva,

— účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly,

pokiaľ nepreváži verejný záujem na jeho zverejnení.

…

4. Pokiaľ ide o dokumenty tretej osoby a nie je jasné, či dokument môže alebo nemôže byť zverejnený, orgány sa poradia s treťou osobou s cieľom posúdiť, či sa môže použiť výnimka z odseku 1 alebo 2.

…

6. Ak sa ktorákoľvek z výnimiek vzťahuje iba na niektoré časti požadovaného dokumentu, zostávajúce časti dokumentu sa uvoľnia na zverejnenie."

6 Podľa článku 7 ods. 2 toho istého nariadenia „[v] prípade úplného alebo čiastočného zamietnutia [žiadosti o prístup] môže žiadateľ do 15 pracovných dní od obdržania odpovede od orgánu podať opakovanú žiadosť s požiadavkou, aby orgán prehodnotil svoje stanovisko".

7 Článok 8 ods. 1 uvedeného nariadenia znie:

„Opakovaná žiadosť sa bezodkladne spracuje. Do 15 pracovných dní od zaevidovania takejto žiadosti orgán buď povolí prístup k požadovanému dokumentu a v danej lehote poskytne prístup v súlade s článkom 10, alebo písomne oznámi dôvody úplného alebo čiastočného zamietnutia..."

8 Článok 12 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001 stanovuje:

„Podľa článkov 4 a 9 [Bez toho, aby boli dotknuté články 4 a 9, majú byť – *neoficiálny preklad*] priamo prístupné najmä legislatívne dokumenty, to znamená dokumenty vypracované alebo doručené v priebehu prijímania právnych predpisov, ktoré sú právne záväzné v členských štátoch alebo pre členské štáty."

## II — Okolnosti predchádzajúce sporu

9 Listom z 1. augusta 2003 požiadala API, nezisková organizácia zahraničných novinárov so sídlom v Belgicku, Komisiu v súlade s článkom 6 nariadenia č. 1049/2001 o prístup k všetkým písomnostiam, ktoré predložila Súdu prvého stupňa alebo Súdnemu dvoru v rámci konaní týkajúcich sa týchto vecí:

— Honeywell/Komisia (T-209/01) a General Electric/Komisia (T-210/01);

— MyTravel/Komisia (T-212/03);

— Airtours/Komisia (T-342/99);

— Komisia/Rakúsko (C-203/03);

— Komisia/Spojené kráľovstvo (C-466/98); Komisia/Dánsko (C-467/98); Komisia/Švédsko (C-468/98); Komisia/Fínsko (C-469/98); Komisia/Belgicko (C-471/98); Komisia/Luxembursko (C-472/98); Komisia/Rakúsko (C-475/98) a Komisia/Nemecko (C-476/98) (ďalej len „veci Otvorené nebo“);

— Köbler (C-224/01), ako aj

— Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00).

10 Komisia listom zo 17. septembra 2003 tejto žiadosti vyhovela len v rozsahu, v akom sa týkala prístupu k vyjadreniam predloženým v rámci vecí Köbler (C-224/01), ako aj Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00), ktoré sa týkali návrhu na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES.

11 V zvyšnej časti Komisia žiadosť API zamietla a toto zamietnutie potvrdila podľa článku 8 ods. 1 nariadenia č. 1049/2001 sporným rozhodnutím.

12 Komisia najskôr odmietla prístup k vyjadreniam predloženým v rámci vecí Honeywell/Komisia (T-209/01) a General Electric/Komisia (T-210/01), najmä z toho dôvodu, že v čase prijímania sporného rozhodnutia šlo o veci, v ktorých prebiehalo konanie, a preto sa uplatňovala výnimka týkajúca sa ochrany súdnych konaní stanovená v článku 4 ods.2 druhej zarážke uvedeného nariadenia.

13 Potom Komisia na základe rovnakej výnimky odmietla prístup k vyjadreniam predloženým v rámci veci Airtours/Komisia (T-342/99), lebo hoci bola táto vec ukončená, úzko súvisela s vecou MyTravel/Komisia (T-212/03), v ktorej v čase prijímania sporného rozhodnutia naďalej prebiehalo konanie. Čo sa týka žiadosti o prístup

k vyjadreniam predloženým v rámci veci uvedenej ako poslednej, Komisia ju považovala za predčasnú a žalobkyňa tento záver vo svojej žalobe nespochybnila.

14 Okrem toho Komisia zamietla žiadosť API týkajúcu sa vecí Otvorené nebo, pričom uviedla, že hoci v čase prijímania sporného rozhodnutia boli tieto veci už ukončené, týkali sa žalôb o nesplnenie povinnosti podľa článku 226 ES, takže sa uplatňovala výnimka týkajúca sa ochrany účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly stanovená v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001.

15 Napokon Komisia zamietla žiadosť API týkajúcu sa dokumentov predložených v rámci veci Komisia/Rakúsko (C-203/03). Domnievala sa totiž, že výnimka týkajúca sa ochrany súdnych konaní sa uplatňovala na tieto dokumenty rovnako ako na dokumenty predložené v rámci vecí Honeywell/Komisia (T-209/01) a General Electric/Komisia (T-210/01). Dodala však, že túto žiadosť takisto musela zamietnuť na základe tretej zarážky uvedeného článku 4 ods. 2 v rozsahu, v akom táto výnimka vylučovala prístup ku všetkým dokumentom týkajúcim sa žaloby o nesplnenie povinnosti v prípade, že ich zverejnenie ohrozuje ochranu účelu vyšetrovania, ktorý spočíva v zmierlivom vyriešení sporu medzi Komisiou a príslušným členským štátom.

16 Pokiaľ ide o uplatnenie článku 4 ods. 2 *in fine* rovnakého nariadenia, Komisia sa domnieva, že nijaký prevažujúci verejný záujem v zmysle tohto ustanovenia neodôvodňoval zverejnenie dokumentov v predmetnej veci.

## III — Napadnutý rozsudok

17 API podala proti spornému rozhodnutiu žalobu o neplatnosť, ktorej Súd prvého stupňa vyhovel len čiastočne.

18 V bodoch 51 až 57 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa po tom, ako pripomenul, že cieľom nariadenia č. 1049/2001 je v prvom rade umožniť čo najúčinnejšie uplatnenie práva verejnosti na prístup k dokumentom, ktoré držia inštitúcie, spresnil, že toto právo aj naďalej podlieha určitým obmedzeniam. V tejto súvislosti nariadenie stanovuje výnimky, ktoré musia byť vykladané reštriktívne a ktorých uplatnenie v zásade vyžaduje konkrétne a individuálne posúdenie obsahu dokumentov uvedených v žiadosti o prístup, lebo riziko ohrozenia záujmu chráneného každou z týchto výnimiek nemôže byť čisto hypotetické.

19 Súd prvého stupňa však v bode 58 uvedeného rozsudku dodal, že takéto preskúmanie sa nevyžaduje za každých okolností. V skutočnosti nemusí byť uvedené preskúmanie nevyhnutné, pokiaľ je vzhľadom na osobitné okolnosti veci zjavné, že prístup má byť zamietnutý alebo povolený. Platí to najmä v prípade, keď sú určité dokumenty zjavne a ako celok chránené niektorou výnimkou stanovenou uvedeným nariadením.

20 Podľa týchto zásad Súd prvého stupňa po prvé preskúmal časť sporného rozhodnutia týkajúcu sa vyjadrení predložených v rámci vecí, v ktorých prebiehalo konanie, Honeywell/Komisia (T-209/01), General Electric/Komisia (T-210/01) a Komisia/Rakúsko (C-203/03).

21 Podľa Súdu prvého stupňa takéto dokumenty zjavne a ako celok chráni výnimka týkajúca sa ochrany súdnych konaní, a to až kým predmetné konanie nedospeje do štádia pojednávania.

22 Ako vyplýva z bodov 78 až 81 napadnutého rozsudku, je nevyhnutné zabrániť zverejneniu uvedených dokumentov pred uskutočnením pojednávania, aby sa predišlo vonkajšiemu nátlaku na zástupcov Komisie, najmä zo strany verejnosti. Ďalej to umožňuje zabrániť tomu, aby kritika a výhrady, ktoré by mohli byť vznesené proti tvrdeniam obsiahnutým v týchto vyjadreniach zo strany odborných kruhov, ako aj zo strany tlače a verejnej mienky vo všeobecnosti, mohli mať v rozpore so zásadou rovnosti zbraní za následok, že by Komisii vznikla dodatočná povinnosť. Komisia by sa totiž mohla domnievať, že je povinná ich zohľadniť pri obhajobe svojho stanoviska pred súdom, zatiaľ čo účastníci konania, ktorí nie sú povinní zverejniť svoje vyjadrenia, by mohli obhajovať svoje záujmy nezávisle od akéhokoľvek vonkajšieho vplyvu.

23 Komisia je povinná pristúpiť ku konkrétnemu posúdeniu z prípadu na prípad každého vyjadrenia, ktorého sprístupnenie sa od nej žiada až po konaní pojednávania.

24 V tejto súvislosti Súd prvého stupňa najskôr v bodoch 84 a 85 napadnutého rozsudku dodal, že takýto záver nemôže spochybniť konštatovanie, že zverejnenie podaní je prípustné vo viacerých členských štátoch a je stanovené, pokiaľ ide o písomnosti predložené pred Európskym súdom pre ľudské práva, v Európskom dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísanom v Ríme 4. novembra 1950, lebo procesné pravidlá súdov Únie nestanovujú právo na prístup tretích osôb k podaniam doručeným do ich kancelárií účastníkmi konania.

25 V bodoch 86 až 89 tohto rozsudku sa Súd prvého stupňa ďalej domnieval, že Komisia sa nemôže opierať o procesné pravidlá súdov Únie, ktoré stanovujú, že vyjadrenia účastníkov konania sú v zásade dôverné, aby odmietla prístup k vyjadreniam aj po konaní pojednávania. Súdny dvor už totiž spresnil, že tieto ustanovenia nezakazujú účastníkom konania zverejniť vlastné vyjadrenia.

26 Napokon v bodoch 90 a 91 uvedeného rozsudku Súd prvého stupňa dodal, že nezverejnenie týchto vyjadrení pred konaním pojednávania je okrem toho odôvodnené potrebou chrániť potrebný účinok každého prípadného rozhodnutia súdu, ktorý má rozhodnúť o konaní pojednávania s vylúčením verejnosti.

27 Súd prvého stupňa sa teda v bode 92 napadnutého rozsudku domnieval, že Komisia sa nedopustila nesprávneho právneho posúdenia tým, že nevykonala konkrétne preskúmanie vyjadrení týkajúcich sa vecí Honeywell/Komisia (T-209/01), General Electric/Komisia (T-210/01) a Komisia/Rakúsko (C-203/03), a že sa nedopustila nesprávneho posúdenia tým, že sa domnievala, že existuje verejný záujem na ochrane týchto vyjadrení.

28 Napokon Súd prvého stupňa v bode 100 napadnutého rozsudku rozhodol, že API sa takisto neodvolávala na prevažujúce verejné záujmy, ktoré by podľa článku 4 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001 odôvodňovali zverejnenie predmetných dokumentov.

29 Pokiaľ ide po druhé o žiadosť o prístup k vyjadreniam týkajúcim sa veci Airtours/Komisia (T-342/99), Súd prvého stupňa v bodoch 105 až 107 napadnutého rozsudku rozhodol, že odmietnutie vytýkané Komisii založené na úzkej spojitosti medzi touto vecou a vecou, v ktorej prebiehalo konanie MyTravel/Komisia (T-212/03), nebolo odôvodnené. Uvedená vec T-342/99 už bola ukončená rozsudkom Súdu prvého stupňa zo 6. júna 2002 (Zb. s. II-2585), takže obsah vyjadrení bol už zverejnený, a to

nielen na pojednávaní, ale aj v samotnom texte tohto rozsudku. Okrem toho samotná okolnosť, že tvrdenia už uvedené pred súdom v ukončenej veci môžu byť tiež prerokúvané v podobnej veci, nijakým spôsobom nepreukazuje riziko porušenia priebehu prebiehajúceho konania.

30 Napokon po tretie sa Súd prvého stupňa v bodoch 135 až 140 napadnutého rozsudku domnieval, že zamietnutie žiadosti API, ktorá žiadala prístup k vyjadreniam predloženým v rámci vecí Otvorené nebo, Komisiou, nemohlo byť odôvodnené výnimkou stanovenou v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001, ktorá sa týka inšpekcií, vyšetrovania a kontroly. Tieto veci už boli ukončené rozsudkom, takže žiadne vyšetrovanie, ktoré malo za cieľ preukázať existenciu predmetných nesplnení povinností, nemohlo byť ohrozené zverejnením požadovaných dokumentov.

31 Z tohto dôvodu Súd prvého stupňa zrušil sporné rozhodnutie v rozsahu, v akom zamietlo prístup k vyjadreniam predloženým Komisiou Súdnemu dvoru v rámci vecí Otvorené nebo a Súdu prvého stupňa v rámci veci Airtours/Komisia (T-342/99). Podľa bodu 2 výroku napadnutého rozsudku sa žaloba API vo zvyšnej časti zamieta.

## IV — Konanie pred Súdnym dvorom

32 Uzneseniami predsedu Súdneho dvora z 23. apríla 2008 a 19. mája 2008 sa vyhovelo návrhom Dánskeho kráľovstva a Fínskej republiky na vstup vedľajšieho účastníka do konania vo veci C-514/07 P na podporu návrhov Švédskeho kráľovstva.

33 Uznesením predsedu Súdneho dvora z 23. apríla 2008 sa vyhovelo návrhu Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska na vstup vedľajšieho účastníka do konania vo veciach C-528/07 P a C-532/07 P na podporu návrhov Komisie.

34 Napokon uznesením zo 7. januára 2009 sa predseda Súdneho dvora rozhodol spojiť veci C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P na účely ústneho konania, ako aj rozsudku.

## V — Návrhy účastníkov konania

A — *Vo veci Švédsko/API a Komisia (C-514/07 P)*

35 Švédske kráľovstvo navrhuje, aby Súdny dvor zrušil bod 2 výroku napadnutého rozsudku, ako aj sporné rozhodnutie v celom rozsahu a zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

36 API navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnutý rozsudok v rozsahu, v akom Súd prvého stupňa potvrdil právo Komisie nezverejniť svoje vyjadrenia vo veciach, v ktorých sa ešte len malo konať pojednávanie,

— zrušil časti sporného rozhodnutia, ktoré predtým neboli zrušené napadnutým rozsudkom, alebo subsidiárne vrátil vec Všeobecnému súdu, aby rozhodol s prihliadnutím na rozsudok Súdneho dvora, a

— zaviazal Komisiu na náhradu trov súvisiacich s vyjadrením API k odvolaniu.

37 Dánske kráľovstvo navrhuje, aby Súdny dvor zrušil bod 2 výroku napadnutého rozsudku, ako aj sporné rozhodnutie v rozsahu, v akom „sa Súd prvého stupňa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď kogentne nestanovil, že na účely určenia, či sa uplatňuje výnimka stanovená v článku 4 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001, sa má konkrétne posúdiť každý akt, ktorý bol predmetom žiadosti o sprístupnenie“.

38 Fínska republika na pojednávaní navrhuje, aby Súdny dvor zrušil bod 2 výroku napadnutého rozsudku.

39 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

— čiastočne potvrdil napadnutý rozsudok v rozsahu, v akom potvrdzuje sporné rozhodnutie, ktorým bol zamietnutý prístup k dokumentom požadovaným API,

— zaviazal API na náhradu trov konania vynaložených Komisiou v konaní na prvom stupni a v rámci odvolania, a

— zaviazal Švédske kráľovstvo na náhradu trov konania vynaložených Komisiou v odvolacom konaní.

B — *Vo veci API/Komisia (C-528/07 P)*

40 API navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnutý rozsudok v rozsahu, v akom Súd prvého stupňa potvrdil právo Komisie nezverejniť svoje vyjadrenia vo veciach, v ktorých sa ešte len malo konať pojednávanie,

— zrušil časti sporného rozhodnutia, ktoré doposiaľ neboli napadnutým rozsudkom zrušené, alebo subsidiárne vrátil vec Všeobecnému súdu, aby rozhodol s prihliadnutím na rozsudok Súdneho dvora, a

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

41 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

— čiastočne potvrdil napadnutý rozsudok v rozsahu, v akom potvrdzuje sporné rozhodnutie, ktorým bol zamietnutý prístup k dokumentom požadovaným API,

— zaviazal API na náhradu trov konania vynaložených Komisiou v konaní na prvom stupni a v odvolacom konaní, a

— zaviazal Švédske kráľovstvo na náhradu trov konania vynaložených Komisiou v odvolacom konaní.

42 Spojené kráľovstvo navrhuje, aby Súdny dvor zamietol odvolanie.

C — *Vo veci Komisia/API (C-532/07 P)*

43 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

— čiastočne zrušil napadnutý rozsudok v rozsahu, v akom zrušil sporné rozhodnutie, ktorým bol zamietnutý prístup API k určitým dokumentom od začatia pojednávania, pokiaľ ide o všetky žaloby s výnimkou žaloby týkajúcej sa konania o nesplnení povinnosti,

— rozhodol s konečnou platnosťou o otázkach, ktoré sú predmetom tohto odvolania, a

— zaviazal API na náhradu trov konania Komisie súvisiacich s touto vecou a týmto odvolaním.

44 API navrhuje, aby Súdny dvor:

— vyhlásil za neprípustnú časť prvého odvolacieho dôvodu v rozsahu, v akom presne neoznačuje sporné skutočnosti napadnutého rozsudku, ktorých zrušenie Komisia požaduje,

— vyhlásil druhý odvolací dôvod za neprípustný,

— subsidiárne zamietol celé odvolanie, a

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania vynaložených API v súvislosti s jej vyjadrením v rámci odvolania.

45 Spojené kráľovstvo navrhuje, aby Súdny dvor:

— určil, že Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 82 napadnutého rozsudku rozhodol, že po uskutočnení pojednávania je Komisia povinná vykonať konkrétne posúdenie každého vyjadrenia, aby rozhodla o uplatnení výnimky týkajúcej sa súdnych konaní uvedenej v článku 4 ods. 2 druhej zarážke nariadenia č. 1049/2001, a

— zrušil napadnutý rozsudok v rozsahu, v akom Súd prvého stupňa zrušil sporné rozhodnutie v rozsahu, v akom nevyhovelo žiadosti o sprístupnenie vyjadrení predložených Komisiou Súdnemu dvoru v rámci vecí Otvorené nebo, ktorú predložila API.

## VI — O odvolaniach

46 Najskôr treba posúdiť odvolanie vo veci C-532/07 P a potom spoločne odvolania vo veciach C-514/07 P a C-528/07 P.

### A — *O odvolaní podanom Komisiou (vec C-532/07 P)*

47 Na podporu svojho odvolania Komisia uplatňuje tri dôvody založené na porušeniach článku 4 ods. 2 druhej a tretej zarážky nariadenia č. 1049/2001.

#### 1. O prvom dôvode

48 Vo svojom prvom dôvode Komisia tvrdí, že Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď výnimku týkajúcu sa súdnych konaní interpretoval v tom zmysle, že inštitúcie musia preskúmať z prípadu na prípad žiadosti o prístup k vyjadreniam predloženým v rámci iných konaní, než sú konania o nesplnení povinnosti, a to odo dňa konania pojednávania.

a) Argumentácia účastníkov konania

49 Na podporu tohto dôvodu Komisia po prvé uplatňuje, že takýto výklad poukazuje na rozpor v napadnutom rozsudku. Súd prvého stupňa síce najskôr uznal existenciu všeobecnej výnimky z práva na prístup, ale obmedzil jej uplatňovanie len do konania pojednávania, čím nesprávne prisúdil pojednávaniu rozhodujúci význam. V skutočnosti záujem na riadnom výkone spravodlivosti, ako aj na tom, aby zástupcovia Komisie nepodliehali akémukoľvek vonkajšiemu nátlaku – o ktoré sa Súd prvého stupňa opieral, keď rozhodol, že predmetná výnimka sa uplatňuje až do konania pojednávania – odôvodňujú uplatniteľnosť tejto výnimky v priebehu celého konania, a teda až do vyhlásenia rozsudku.

50 Po druhé Súd prvého stupňa nezohľadnil záujem na riadnej správe vecí verejných ani záujem iných zmienených osôb, ktoré nie sú účastníkmi konania alebo hlavnými vedľajšími účastníkmi. Osobitne Súd prvého stupňa nezohľadnil prax rozvinutú súdmi Spoločenstva, podľa ktorej môžu tieto súdy z vlastnej iniciatívy neuviesť mená účastníka konania alebo iných osôb, ktoré sa zúčastňujú konania, alebo iné informácie týkajúce sa danej veci, ktoré sa obvykle zverejňujú.

51 Po tretie Súd prvého stupňa porušil podľa Komisie nielen článok 255 ES, ktorý neodkazuje na Súdny dvor, ale tiež príslušné ustanovenia rokovacích poriadkov súdov Spoločenstva, z ktorých vyplýva, že verejnosť nemá prístup k dokumentom založeným do spisu vo veci.

52 Po štvrté Súd prvého stupňa zohľadnil len záujmy Komisie a nie ostatných účastníkov konania. Vzhľadom na skutočnosť, že najmä vo veciach týkajúcich sa priamych žalôb vyjadrenia jedného účastníka konania nutne odkazujú na obsah vyjadrení ďalších účastníkov konania, na ktoré reagujú, pokiaľ by Komisia bola povinná zverejniť obsah svojich písomností, nevyhnutne by to ovplyvnilo právo ďalšieho účastníka konania kontrolovať takto umožnený prístup k vlastným vyjadreniam a tvrdeniam.

53 Po piate z prípravných prác nariadenia č. 1049/2001 vyplýva, že normotvorca Spoločenstva nechcel úplne vylúčiť z pôsobnosti tohto nariadenia dokumenty, ktoré boli vytvorené a držané inštitúciami len na účely súdnych konaní.

54 Napokon po šieste Komisia sa domnieva, že riešenie, ku ktorému dospel Súd prvého stupňa, je v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora, a najmä s rozsudkom z 11. januára 2000, Holandsko a van der Wal/Komisia (C-174/98 P a C-189/98 P, Zb. s. I-1), v ktorom Súdny dvor zdôraznil, že Komisia, ktorej bola predložená žiadosť o prístup k dokumentom, môže byť nútená konzultovať vnútroštátny súd pred každým prípadným sprístupnením týchto dokumentov, pokiaľ by takéto riešenie vyžadovalo, aby samotná inštitúcia prijala rozhodnutie týkajúce sa zverejnenia všetkých dokumentov súvisiacich s prebiehajúcim konaním predložených súdom Spoločenstva alebo vypracovaných týmito súdmi. To by bolo nezlučiteľné s povinnosťou, ktorá prináleží inštitúcii, dodržiavať súčasne práva ostatných účastníkov konania obhajovať svoje záujmy pred súdmi Spoločenstva a procesné pravidlá týchto súdov.

55 Na podporu záverov Komisie Spojené kráľovstvo najskôr dodáva, že Súd prvého stupňa rozhodol *ultra petita*, keď v bode 82 napadnutého rozsudku rozhodol, že „po uskutočnení pojednávania je Komisia povinná vykonať konkrétne posúdenie každého požadovaného dokumentu, aby s ohľadom na jeho špecifický obsah overila, či môže

byť zverejnený alebo či by jeho zverejnenie porušilo súdne konanie, ku ktorému sa vzťahuje“. Z bodu 75 rovnakého rozsudku vyplýva, že API svojou žalobou o neplatnosť nepožiadala Súd prvého stupňa o preskúmanie otázky žiadostí o prístup k vyjadreniam podaným v období medzi dňom konania pojednávania a vyhlásením rozsudku, lebo v žiadnej z predmetných vecí, a to Honeywell/Komisia (T-209/01), General Electric/Komisia (T-201/01) a Komisia/Rakúsko (C-203/03), sa v momente, keď API požiadala o prístup k vyjadreniam Komisie, ešte nekonalo pojednávanie.

56 Spojené kráľovstvo sa ďalej domnieva, že inštitúcie musia mať možnosť opierať sa o všeobecné domnienky vzťahujúce sa na niektoré kategórie dokumentov a že sprístupnenie vyjadrení má inú povahu než sprístupnenie interného správneho dokumentu. To je navyše potvrdené zaobchádzaním, ktoré normotvorca Spoločenstva vyhradil pre dokumenty týkajúce sa súdneho konania, ktorého osobitnú povahu vyjadruje výnimka stanovená v článku 4 ods. 2 druhej zarážke nariadenia č. 1049/2001. Napokon podľa Spojeného kráľovstva je pre riadny výkon spravodlivosti nevhodné a škodlivé, aby boli súdne konania vystavené vonkajším vplyvom.

57 API reaguje na každý zo žalobných dôvodov uvedených Komisiou na podporu prvého dôvodu.

58 Po prvé každý vonkajší nátlak na zástupcov Komisie je len dôsledkom verejného charakteru súdnych konaní a nemôže odôvodňovať riešenie, ku ktorému dospel Súd prvého stupňa. V každom prípade je toto tvrdenie nezlučiteľné s nutnosťou vykladať výnimky z práva na prístup k dokumentom reštriktívne a riešenie, ku ktorému dospel Súd prvého stupňa, je v rozpore so zásadou najširšieho možného prístupu k dokumentom inštitúcií, lebo ani správa pre pojednávanie, ani samotné pojednávanie nie sú vzhľadom na svoju čiastočnú povahu dostatočné na zaistenie transparentnosti.

59 Po druhé API sa domnieva, že prax Súdneho dvora spočívajúca vo vynechaní mena žalobcov alebo ďalších osôb dotknutých konaním, ako aj jej zakotvenie v článku 44 ods. 4 Rokovacieho poriadku Súdu pre verejnú službu neodôvodňuje odchýlku od povinností vyplývajúcich z nariadenia č. 1049/2001, lebo toto nariadenie má vyššiu právnu silu.

60 Po tretie dokumenty, ktorých sprístupnenie API požadovala, patria jednoznačne do pôsobnosti článku 255 ES v rozsahu, v akom ide o dokumenty, ktoré drží Komisia a ktorých je autorom. Inými slovami, API nežiada o prístup k dokumentom, ktoré drží Súdny dvor, na ktorý sa článok 255 ES vlastne ani nevzťahuje. Tvrdenie Komisie je v tomto ohľade je nepochybne neprípustné, lebo nespresňuje spochybňované prvky napadnutého rozsudku.

61 Po štvrté Komisia nielenže nespresnila, aké záujmy tretích osôb by mohli byť ohrozené následným sprístupnením predmetných dokumentov, ale nezohľadňuje ani možnosť poskytnúť k nim čiastočný prístup, ani postup výslovne stanovený v článku 4 ods. 4 nariadenia č. 1049/2001 na účely zachovania záujmov tretích osôb.

62 Po piate API súhlasí s postojom Komisie, podľa ktorého dokumenty, ktoré inštitúcie držia len na účely súdnych konaní, nie sú vylúčené z pôsobnosti nariadenia č. 1049/2001. Predovšetkým, pokiaľ ide o zásadu rovnosti zbraní, API tvrdí, že účastník sporu nie je v skutočnosti sprístupnením jej vyjadrení znevýhodnený a existencia prípadnej asymetrie medzi účastníkmi konania je len nevyhnutným a potrebným dôsledkom samotnej existencie nariadenia č. 1049/2001. Čiastočný prístup k vyjadreniam je v každom prípade stále možný a prijateľnejší než úplné odmietnutie ich sprístupnenia.

63 Napokon po šieste už citovaný rozsudok Holandsko a van der Wal/Komisia, na ktorý odkazuje Komisia, nie je v predmetnej veci relevantný, lebo nejde o zásadný rozsudok umožňujúci stanoviť všeobecný zákaz prístupu k určitej kategórii dokumentov.

b) Posúdenie Súdnym dvorom

64 Na úvod treba zamietnuť výhradu uplatnenú Spojeným kráľovstvom, podľa ktorej Súd prvého stupňa rozhodol *ultra petita*, keď v bode 82 napadnutého rozsudku rozhodol, že „po uskutočnení pojednávania je Komisia povinná vykonať konkrétne posúdenie každého požadovaného dokumentu, aby s ohľadom na jeho špecifický obsah overila, či môže byť zverejnený, alebo či by jeho zverejnenie porušilo súdne konanie, ku ktorému sa vzťahuje“.

65 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že hoci súd rozhoduje len o návrhu účastníkov konania, ktorí sú príslušní vymedziť rozsah sporu, nemôže byť viazaný len argumentmi, na ktoré títo účastníci na účely podpory svojich tvrdení odkazujú, pretože by mohol byť prípadne prinútený založiť svoje rozhodnutie na chybných právnych úvahách (uznesenie z 27. septembra 2004, UER/M6 a i., C-470/02 P, C-470/02 P, bod 69).

66 V predmetnej veci Súd prvého stupňa dospel k záveru uvedenému v bode 82 napadnutého rozsudku až na základe preskúmania tvrdení uvedených API na podporu svojho žalobného dôvodu smerujúceho k zrušeniu a vychádzajúceho z porušenia článku 4 ods. 2 druhej zarážky nariadenia č. 1049/2001. Zdá sa teda, že tento bod obsahuje len rozvinutie dôvodov, ktoré viedli Súd prvého stupňa k tomu, aby žalobný dôvod, ktorý pred ním uplatnila API, zamietol.

67 Podľa judikatúry Súdneho dvora však takéto rozvinutie samo osebe neumožňuje domnievať sa, že sa Súd prvého stupňa odchýlil od predmetu sporu a rozhodol *ultra petita* (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. novembra 1998, Parlament/Gutiérrez de Quijano y Lloréns, C-252/96 P, Zb. s. I-7421, bod 34, ako aj uznesenie UER/M6 a i., už citované, bod 74).

68 Po tomto spresnení, pokiaľ ide o tvrdenia uvedené Komisiou na podporu tohto dôvodu, treba pripomenúť, že v súlade so svojím odôvodnením č. 1 je toto nariadenie súčasťou vôle vyjadrenej v článku 1 druhom odseku EÚ, ktorý bol do nej vložený Amsterdamskou zmluvou, vytvoriť nové štádium v procese vytvárania stále užšieho zväzku medzi národmi Európy, v ktorom sa rozhodnutia prijímajú čo najotvorenejším spôsobom a čo najbližšie k občanom. Ako pripomína odôvodnenie č. 2 tohto nariadenia, právo na prístup verejnosti k dokumentom inštitúcií súvisí s demokratickým charakterom týchto inštitúcií (rozsudok z 1. júla 2008, Švédsko a Turco/Rada, C-39/05 P a C-52/05 P, Zb. s. I-4723, bod 34).

69 Preto je cieľom nariadenia č. 1049/2001, ako uvádza jeho odôvodnenie č. 4 a článok 1, priznať verejnosti čo najširšie právo na prístup k dokumentom inštitúcií (pozri rozsudky z 1. februára 2007, Sison/Rada, C-266/05 P, Zb. s. I-1233, bod 61; z 18. decembra 2007, Švédsko/Komisia, C-64/05 P, Zb. s. I-11389, bod 53; Švédsko a Turco/Rada, už citovaný, bod 33, ako aj z 29. júna 2010, Komisia/Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, Zb. s. I-5885, bod 51).

70 Toto právo však podlieha určitým obmedzeniam založeným na dôvodoch verejného alebo súkromného záujmu (už citované rozsudky Sison/Rada, bod 62, a Komisia/Technische Glaswerke Ilmenau, bod 53).

71 Konkrétnejšie v súlade so svojím odôvodnením č. 11 uvedené nariadenie v článku 4 stanovuje, že inštitúcie odmietnu prístup k dokumentu v prípade, keď by sa zverejnením ohrozil jeden zo záujmov chránených týmto článkom.

72 Pokiaľ teda Komisia odmietne prístup k dokumentu, o ktorého sprístupnenie bola požiadaná, je v zásade povinná poskytnúť vysvetlenia pokiaľ ide o otázku, ako môže prístup k tomuto dokumentu konkrétne a skutočne ohroziť záujem chránený výnimkou stanovenou v článku 4 nariadenia č. 1049/2001, na ktorú sa táto inštitúcia odvoláva (pozri v tomto zmysle už citované rozsudky Švédsko a Turco/Rada, bod 49, a Komisia/Technische Glaswerke Ilmenau, bod 53).

73 Keďže sa tieto výnimky odchyľujú od zásady čo najširšieho prístupu verejnosti k dokumentom, musia byť vykladané a uplatňované reštriktívne (už citované rozsudky Sison/Rada, bod 63; Švédsko/Komisia, bod 66, ako aj Švédsko a Turco/Rada, bod 36).

74 V rozpore s tým, čo tvrdí API, však z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že príslušná inštitúcia môže v zásade oprieť svoje rozhodnutie o všeobecné domnienky uplatňujúce sa na určité kategórie dokumentov, pretože na žiadosti o sprístupnenie týkajúce sa dokumentov rovnakej povahy je možné uplatniť podobné všeobecné úvahy (pozri už citované rozsudky Švédsko a Turco/Rada, bod 50, ako aj Komisia/Technische Glaswerke Ilmenau, bod 54).

75 V predmetnej veci však nijaký účastník konania v tejto veci nespochybnil záver Súdu prvého stupňa v bode 75 napadnutého rozsudku, podľa ktorého vyjadrenia, ku ktorým sa žiadal prístup, vypracovala táto inštitúcia ako účastník konania v troch priamych žalobách, ktoré boli ku dňu prijatia sporného rozhodnutia stále prerokúvané,

a preto každé z týchto vyjadrení možno považovať za patriace do rovnakej kategórie dokumentov.

76 Je teda potrebné overiť, či všeobecné úvahy umožňovali dospieť k záveru, že Komisia právom vychádzala z domnienky, že sprístupnenie týchto vyjadrení ohrozuje súdne konanie bez toho, aby bola povinná vykonať konkrétne posúdenie obsahu každého z týchto dokumentov.

77 Na tento účel treba predovšetkým uviesť, že vyjadrenia predložené pred Súdnym dvorom v rámci súdneho konania majú veľmi osobitné vlastnosti v rozsahu, v akom sa podieľajú skôr na súdnej činnosti Súdneho dvora, než správnej činnosti Komisie, pričom správna činnosť ani nevyžaduje rovnaký rozsah prístupu k dokumentom ako normotvorná činnosť inštitúcie Spoločenstva (pozri v tomto zmysle rozsudok Komisia/Technische Glaswerke Ilmenau, už citovaný, bod 60).

78 Tieto vyjadrenia sú vlastne vypracované len na účely uvedeného súdneho konania a tvoria jeho podstatný prvok. Práve návrhom na začatie konania žalobca spor vymedzí a najmä v rámci písomnej časti tohto konania – lebo ústna časť konania nie je povinná – poskytnú účastníci konania Súdnemu dvoru informácie, na základe ktorých musí potom Súdny dvor vydať súdne rozhodnutie.

79 Zo znenia príslušných ustanovení Zmlúv, štruktúry nariadenia č. 1049/2001 a z cieľov sledovaných právnou úpravou Únie v tejto oblasti pritom vyplýva, že súdna činnosť je ako taká vylúčená z pôsobnosti práva na prístup k dokumentom stanoveného touto právnou úpravou.

80 Čo sa týka príslušných ustanovení Zmlúv, zo znenia článku 255 ES jasne vyplýva, že na Súdny dvor sa nevzťahujú povinnosti transparentnosti stanovené v uvedenom článku.

81 Cieľ tohto vylúčenia ešte jasnejšie vyplýva z článku 15 ZFEÚ, ktorý nahradil článok 255 ES a ktorý, hoci rozšíril pôsobnosť zásady transparentnosti, vo svojom odseku 3 štvrtom pododseku spresňuje, že na Súdny dvor sa vzťahuje povinnosť transparentnosti, len keď vykonáva správne funkcie.

82 Z toho vyplýva, že vylúčenie Súdneho dvora z okruhu orgánov, na ktoré sa podľa článku 255 ES vzťahujú uvedené povinnosti, je odôvodnené práve s ohľadom na povahu súdnej činnosti, ktorú má vykonávať podľa článku 220 ES.

83 Tento výklad napokon potvrdzuje aj štruktúra nariadenia č. 1049/2001, ktorého právny základ tvorí samotný článok 255 ES. Článok 1 písm. a) tohto nariadenia, ktorý spresňuje jeho oblasť pôsobnosti, totiž vzhľadom na neexistenciu zmienky o Súdnom dvore vylučuje Súdny dvor z okruhu inštitúcií, na ktoré sa vzťahujú povinnosti transparentnosti, ktoré stanovuje, pričom v článku 4 tohto nariadenia je jedna z výnimiek z práva na prístup k dokumentom inštitúcií venovaná práve ochrane súdnych konaní.

84 Z článku 255 ES a nariadenia č. 1049/2001 preto vyplýva, že obmedzenia uplatnenia zásady transparentnosti vo vzťahu k súdnej činnosti sledujú rovnaký účel, a to zaistiť, aby výkon práva na prístup k dokumentom inštitúcií neporušoval ochranu súdnych konaní.

85 V tomto ohľade treba uviesť, že ochrana týchto konaní najmä znamená, že sa musí zaistiť dodržiavanie zásad rovnosti zbraní, ako aj riadneho výkonu spravodlivosti.

86 Pokiaľ ide o rovnosť zbraní, treba pripomenúť, ako Súd prvého stupňa v podstate uviedol v bode 78 napadnutého rozsudku, že keby obsah vyjadrení predložených Komisiou mal byť predmetom verejnej diskusie, mohla by kritika vznesená nad rámec ich skutočného právneho dosahu ovplyvniť postoj obhajovaný inštitúciou pred súdmi Únie.

87 Okrem toho by takáto situácia mohla narušiť nevyhnutnú rovnováhu medzi účastníkmi sporu pred uvedenými súdmi – rovnováhu, ktorá je základom zásady rovnosti zbraní –, pretože povinnosť sprístupnenia by mala len inštitúcia, ktorá bola požiadaná o sprístupnenie svojich dokumentov, a nie všetci účastníci konania.

88 Ďalej treba v tomto smere pripomenúť, že zásada rovnosti zbraní, rovnako ako najmä zásada kontradiktórnosti, sú len logickým dôsledkom samotného pojmu spravodlivý proces (pozri analogicky rozsudky z 26. júna 2007, Ordre des barreaux francophones et germanophone a i., C-305/05, Zb. s. I-5305, bod 31; z 2. decembra 2009, Komisia/Írsko a i., C-89/08 P, Zb. s. I-11245, bod 50, ako aj zo 17. decembra 2009, Réexamen M/EMEA, C-197/09 RX II, Zb. s. I-12033, body 39 a 40).

89 Ako však Súdny dvor už rozhodol, zo zásady kontradiktórnosti musí mať prospech každý účastník konania pred súdom Únie bez ohľadu na svoje právne postavenie. Preto sa jej môžu dovolávať tiež inštitúcie Únie, ak sú účastníkmi takého konania (pozri v tomto zmysle rozsudok Komisia/Irsko a i., už citovaný, bod 53).

90 API teda nesprávne tvrdí, že Komisia sa ako verejná inštitúcia nemôže odvolávať na právo rovnosti zbraní, keďže toto právo prináleží len jednotlivcom.

91 Je pravda, ako uvádza API, že samotné nariadenie č. 1049/2001 ukladá povinnosti transparentnosti len inštitúciám, ktoré vymenúva. Okolnosť, že takéto povinnosti sú uložené len dotknutým inštitúciám, ale nemôže mať v rámci prebiehajúcich súdnych konaní za následok ohrozenie ich procesného postavenia z hľadiska zásady rovnosti zbraní.

92 Ďalej, čo sa týka riadneho výkonu spravodlivosti, vylúčenie súdnej činnosti z oblasti pôsobnosti práva na prístup k dokumentom bez rozlišovania medzi jednotlivými štádiami konania je odôvodnené nutnosťou zaistiť, aby sa v priebehu celého súdneho konania diskusia účastníkov konania, ako aj porada dotknutého súdu o veci, ktorá je predmetom prebiehajúceho konania, viedli nerušene.

93 Sprístupnenie predmetných vyjadrení by pritom umožnilo, aj keď len v očiach verejnosti, vyvíjať vonkajší nátlak na súdnu činnosť a zasahovať do nerušeného priebehu diskusií.

94 V dôsledku toho treba uznať existenciu všeobecnej domnienky, podľa ktorej sprístupnenie vyjadrení predložených inštitúciou v rámci súdneho konania porušuje ochranu tohto konania v zmysle článku 4 ods. 2 druhej zarážky nariadenia č. 1049/2001, pokiaľ uvedené konanie ešte prebieha.

95 Uvedené sprístupnenie by totiž nezohľadňovalo zvláštnosti tejto kategórie dokumentov a viedlo by k uplatneniu zásady transparentnosti na podstatnú časť súdneho konania. Vylúčenie Súdneho dvora z okruhu inštitúcií, na ktoré sa uplatňuje zásada transparentnosti v súlade s článkom 255 ES, by tak bolo z veľkej časti zbavené svojho potrebného účinku.

96 Ďalej je takáto domnienka tiež odôvodnená s ohľadom na Štatút Súdneho dvora Európskej únie a rokovacie poriadky súdov Únie (pozri analogicky rozsudok Komisia/Technische Glaswerke Ilmenau, už citovaný, bod 55).

97 Aj keď totiž Štatút Súdneho dvora v článku 31 stanovuje verejnosť pojednávania, v článku 20 druhom pododseku obmedzuje doručovanie procesných písomností len na účastníkov konania a orgány, ktorých rozhodnutia sú predmetom sporu.

98 Rovnako aj rokovacie poriadky súdov Únie upravujú doručovanie vyjadrení výlučne účastníkom konania. Konkrétne článok 39 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, článok 45 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu a článok 37 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdu pre verejnú službu stanovujú, že sa žaloba doručuje len žalovanému.

99 Preto je nutné konštatovať, že ani Štatút Súdneho dvora, ani uvedené rokovacie poriadky neupravujú právo tretích osôb na prístup k vyjadreniam predloženým Súdnemu dvoru v rámci súdnych konaní.

100 K tejto okolnosti pritom treba prihliadať pri výklade výnimky stanovenej v článku 4 ods. 2 druhej zarážke nariadenia č. 1049/2001. Ak by totiž tieto tretie osoby mohli na základe nariadenia č. 1049/2001 získať prístup k uvedeným vyjadreniam, bol by spochybnený systém procesných pravidiel upravujúci súdne konanie pred súdmi Únie (pozri analogicky rozsudok Komisia/Technische Glaswerke Ilmenau, už citovaný, bod 58).

101 V tejto súvislosti treba uviesť, že tvrdenie API, že iné vnútroštátne právne poriadky prijali odlišné riešenia, pričom najmä stanovujú, že súdy umožnia prístup k vyjadreniam, ktoré im boli predložené, nie je relevantné. Ako tvrdí Komisia a správne rozhodol Súd prvého stupňa v bode 85 napadnutého rozsudku, procesné pravidlá súdov Únie nestanovujú žiadne právo na prístup tretích osôb k podaniam doručeným do kancelárie účastníkmi konania.

102 Naopak práve existencia týchto procesných pravidiel, ktoré sa na predmetné vyjadrenia vzťahujú, ako aj okolnosť, že tieto pravidlá nielenže nestanovujú právo na prístup k súdnemu spisu vo veci, ale v súlade s článkom 31 Štatútu Súdneho dvora dokonca predvídajú možnosť konania pojednávania s vylúčením verejnosti, alebo že niektoré informácie, ako mená účastníkov konania, sú vyhradené, prispievajú k odôvodneniu domnienky, že sprístupnenie predmetných vyjadrení ohrozuje súdne konania (pozri analogicky rozsudok Komisia/Technische Glaswerke Ilmenau, už citovaný, body 56 až 58).

103 Platí, ako spresnil Súdny dvor, že táto všeobecná domnienka nevylučuje právo dotknutej osoby preukázať, že na daný dokument, ktorého sprístupnenie sa požaduje, sa uvedená domnienka nevzťahuje (rozsudok Komisia/Technische Glaswerke Ilmenau, už citovaný, bod 62). To však nemení nič na tom, že v predmetnej veci z napadnutého rozsudku nevyplýva, že by API toto právo využilo.

104 S ohľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba dospieť k záveru, že Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď sa domnieval, že vzhľadom na to, že neexistovala žiadna okolnosť, ktorá by mohla uvedenú domnienku vyvrátiť, Komisia mala povinnosť po konaní pojednávania vykonať konkrétne posúdenie každého požadovaného dokumentu, aby overila, či jeho sprístupnenie s prihliadnutím na jeho osobitný obsah by viedlo k porušeniu ochrany súdneho konania, s ktorým súvisí.

105 Treba však uviesť, ako už bolo spresnené v bode 66 tohto rozsudku, že úvahy v bode 82 napadnutého rozsudku predstavujú len rozvinutie dôvodov, ktoré viedli Súd prvého stupňa k zamietnutiu žalobného dôvodu, ktorý pred ním uplatnila API. O uvedený bod 82 sa naopak vôbec neopiera výrok napadnutého rozsudku.

106 Z toho vyplýva, že zrušenie tejto časti odôvodnenia napadnutého rozsudku nevedie k zrušeniu výroku uvedeného rozsudku.

2. O druhom dôvode

107 V rámci svojho druhého dôvodu Komisia podporovaná Spojeným kráľovstvom tvrdí, že Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že výnimka týkajúca sa ochrany účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly stanovená v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001 neumožňovala Komisii po vyhlásení rozsudku v konaniach o nesplnení povinnosti podľa článku 226 ES odoprieť prístup k vyjadreniam predloženým v rámci týchto konaní, ak predtým nevykonala konkrétne posúdenie obsahu týchto dokumentov.

a) Argumentácia účastníkov konania

108 Podľa Komisie Súd prvého stupňa nezohľadnil skutočnosť, že po vydaní rozsudku v konaniach o nesplnení povinnosti môžu nasledovať vykonávacie konania, ktoré môžu viesť nielen k novej žalobe podľa článku 228 ES, ale tiež k novej výmene korešpondencie medzi Komisiou a odsúdeným členským štátom, aby tento členský štát dodržiaval právo Únie.

109 V tejto súvislosti Komisia tvrdí, že tvrdenia Súdu prvého stupňa, podľa ktorých má žaloba podľa článku 228 ES odlišný predmet a závisí od budúcich a neistých udalostí, sú čisto formálne a nezohľadňujú realitu dialógu medzi Komisiou a členskými štátmi.

110 Komisia dodáva, že keď API odmietla prístup k predmetným vyjadreniam vo veciach Otvorené nebo, narazila na neprekonateľnú principiálnu otázku, v súvislosti s ktorou bola povinná zastupovať Európske spoločenstvo na rokovaniach, ktoré mala viesť súčasne s členskými štátmi a tretími štátmi. Komisia na pojednávaní pred Súdom prvého stupňa vysvetlila, že sprístupnenie jej vyjadrení po vyhlásení rozsudku v týchto veciach by ohrozilo uvedené rokovania, ktorých cieľom bolo uzavretie nového medzinárodného dohovoru o leteckej doprave.

111 Naopak podľa API odvolanie nevysvetľuje ani dôvody, prečo by bola ohrozená „realita dialógu“ s členskými štátmi, ak by Komisia sprístupnila svoje vyjadrenia po vydaní rozsudku Súdneho dvora, ani dôvody, prečo by jej „úloha strážcu Zmlúv“ bola takýmto sprístupnením oslabená. Vyjadrenia nemusia byť sprístupnené, len ak je Komisia schopná uviesť osobitné okolnosti, ktoré odôvodňujú uplatnenie jednej z výnimiek zo

zásady sprístupnenia. Uvedené tvrdenie je v každom prípade neprípustné, lebo len opakuje tvrdenia, ktoré už boli uvedené pred Súdom prvého stupňa.

b) Posúdenie Súdnym dvorom

112 V rámci svojho druhého odvolacieho dôvodu, ktorý sa skladá z dvoch častí, Komisia vytýka Súdu prvého stupňa, že sa nesprávne domnieval, že na dokumenty týkajúce sa vyšetrovacích činností, ktoré sama vykonávala v rámci konania o nesplnení povinnosti podľa článku 226 ES, sa už nevzťahuje výnimka stanovená v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001 po tom, ako Súdny dvor vydal svoj rozsudok, ktorým bolo toto konanie uzavreté.

113 V prvej časti tohto dôvodu Komisia uplatňuje, že dôvody, na základe ktorých dospel Súd prvého stupňa v bode 142 napadnutého rozsudku k záveru, že Komisia sa dopustila nesprávneho posúdenia tým, že zamietla prístup k dokumentom týkajúcim sa vecí Otvorené nebo, sú čisto formálne a nezohľadňujú realitu dialógu medzi Komisiou a členským štátom.

114 Komisia v podstate Súdu prvého stupňa vytýka, že nesprávne posúdil právny vzťah existujúci medzi článkom 226 ES a článkom 228 ES, lebo podcenil význam súvislosti medzi postupmi upravenými týmito dvoma ustanoveniami v kontexte dvoch súvisiacich vecí, ktoré po sebe nasledujú a týkajú sa rovnakého nesplnenia povinnosti rovnakého členského štátu.

115 V rozpore s tým, čo tvrdí API, Komisia neopakuje len tvrdenia uvedené na prvom stupni, ale snaží sa spochybniť právne posúdenie vykonané Súdom prvého stupňa.

116 Pokiaľ však účastník konania napadne výklad alebo uplatnenie práva Únie Všeobecným súdom, v priebehu odvolacieho konania možno opätovne rozobrať právne otázky preskúmané v prvostupňovom konaní. V konečnom dôsledku, ak by účastník konania nemohol založiť svoje odvolanie na dôvodoch a tvrdeniach už použitých pred Všeobecným súdom, odvolacie konanie by bolo sčasti zbavené svojho významu (rozsudok z 23. marca 2004, Ombudsman/Lamberts, C-234/02 P, Zb. s. I-2803, bod 75).

117 Z toho vyplýva, že prvú časť druhého dôvodu treba prijať.

118 Po vecnej stránke treba uviesť, že aj keď konania upravené v článkoch 226 ES a 228 ES určite sledujú rovnaký účel, a to zaistenie účinného uplatňovania práva Únie, nič to nemení na tom, že predstavujú dve odlišné konania, ktoré majú rôzny predmet.

119 Cieľom konania zakotveného v článku 226 ES je totiž určiť, že konanie členského štátu je v rozpore s právom Únie, a prinútiť tento členský štát, aby toto konanie ukončil (pozri rozsudky zo 7. februára 1979, Francúzsko/Komisia, 15/76 a 16/76, Zb. s. 321, bod 27, ako aj zo 6. decembra 2007, Komisia/Nemecko, C-456/05, Zb. s. I-10517, bod 25), zatiaľ čo predmet konania stanoveného v článku 228 ES je omnoho obmedzenejší, lebo smeruje len k tomu, aby podnietil členský štát, ktorý nesplnil povinnosť, aby vykonal rozsudok o nesplnení povinnosti (rozsudok z 12. júla 2005, Komisia/Francúzsko, C-304/02, Zb. s. I-6263, bod 80).

120 Z toho vyplýva, že len čo Súdny dvor rozsudkom vydaným podľa článku 226 ES určí, že členský štát nesplnil svoje povinnosti, predmetom ďalších rokovaní medzi týmto

členským štátom a Komisiou už nie je nesplnenie povinnosti – ktoré Súdny dvor už určil –, ale otázka, či sú splnené podmienky potrebné na podanie žaloby podľa článku 228 ES.

121 Okrem toho, pokiaľ ide o možnosť, že žaloba o nesplnenie povinnosti povedie k zmierlivému riešeniu, treba uviesť, že len čo bolo nesplnenie povinnosti určené rozsudkom Súdneho dvora vydaným podľa článku 226 ES, nie je už takéto riešenie, pokiaľ ide o toto nesplnenie povinnosti, možné.

122 Za takýchto okolností treba konštatovať, že Súd prvého stupňa sa nedopustil žiadneho nesprávneho právneho posúdenia, keď sa domnieval, že nemožno prijať domnienku, že sprístupnenie vyjadrení predložených v konaní, v ktorom bol vydaný rozsudok podľa článku 226 ES, ohrozuje vyšetrovanie, ktoré môže viesť k začatiu konania podľa článku 228 ES.

123 Vzhľadom na uvedené treba prvú časť druhého odvolacieho dôvodu Komisie zamietnuť ako nedôvodnú.

124 V rámci druhej časti tohto odvolacieho dôvodu Komisia tvrdí, že sprístupnenie dokumentov týkajúcich sa vecí Otvorené nebo, a to aj potom, ako Súdny dvor vydal v týchto veciach svoj rozsudok, by ohrozilo rokovania týkajúce sa uzavretia nového medzinárodného dohovoru o leteckej doprave, ktoré viedla v momente prijatia sporného rozhodnutia menom Spoločenstva s členskými štátmi, ako aj s tretími štátmi.

125 V tomto ohľade stačí uviesť, že aj keď Komisia v rámci svojho odvolania tvrdí, že túto okolnosť zdôraznila na pojednávaní pred Súdom prvého stupňa, z napadnutého

rozsudku – ktorý Komisia v tejto otázke nespochybnila – vôbec nevyplýva, že by táto inštitúcia v spornom rozhodnutí alebo pred Súdom prvého stupňa uplatňovala nutnosť zachovať dôvernosť dotknutých dokumentov, aby sa zabránilo ohrozeniu rokovaní, ktoré viedla na účely uzavretia uvedeného dohovoru.

126 Ak sa však podľa ustálenej judikatúry účastníkovi umožní predložiť žalobný dôvod alebo tvrdenia, ktoré neboli predložené v konaní pred Všeobecným súdom po prvýkrát v konaní pred Súdnym dvorom, povolí sa mu predložiť Súdnemu dvoru, ktorý má obmedzené právomoci v odvolacom konaní, spor v širšom rozsahu, než bol ten, ktorým sa zaoberal Všeobecný súd. V rámci odvolacieho konania je právomoc Súdneho dvora obmedzená na posúdenie právneho riešenia žalobných dôvodov prerokúvaných pred súdmi prvého stupňa (pozri rozsudky z 30. marca 2000, VBA/VGB a i., C-266/97 P, Zb. s. I-2135, bod 79, a z 21. septembra 2006, JCB Service/Komisia, C-167/04 P, Zb. s. I-8935, bod 114, ako aj v tomto zmysle uznesenie z 21. januára 2010, Iride et Iride Energia/Komisia, C-150/09 P, body 73 a 74).

127 Vzhľadom na to, že túto časť teda treba vyhlásiť za neprípustnú, je potrebné zamietnuť druhý odvolací dôvod ako čiastočne nedôvodný a čiastočne neprípustný.

3. O treťom dôvode

a) Argumentácia účastníkov konania

128 V rámci tretieho odvolacieho dôvodu Komisia tvrdí, že Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď vyložil výnimku týkajúcu sa ochrany

súdnych konaní v tom zmysle, že inštitúcie musia z prípadu na prípad preskúmať aj žiadosti o prístup k vyjadreniam predloženým v ukončených veciach, ak tieto veci súvisia so stále prebiehajúcim konaním. Keďže Súdny dvor rozhodol, že Komisia mohla odmietnuť sprístupnenie svojich vyjadrení, pokiaľ neboli prerokúvané na pojednávaní pred súdom, mal tú istú argumentáciu uplatniť v prípade žiadosti o sprístupnenie dokumentov predložených v rámci ukončených vecí, ktoré však súvisia s inými stále prebiehajúcimi vecami. To by bolo ešte viac odôvodnené, ak účastníci ukončeného konania a účastníci konania v stále prebiehajúcej veci nie sú totožní.

129 API v tejto súvislosti tvrdí, že úplný alebo čiastočný prístup k vyjadreniam predloženým v ukončenej veci neovplyvňuje schopnosť Komisie brániť sa v rámci ďalšej stále prebiehajúcej veci, hoci spolu obe veci súvisia.

b) Posúdenie Súdnym dvorom

130 Na úvod treba konštatovať, že hoci je sprístupnenie vyjadrení predložených v rámci prebiehajúceho súdneho konania z dôvodov uvedených v bodoch 68 až 104 tohto rozsudku považované za porušenie tohto konania, pretože dané vyjadrenia predstavujú základ pre súdnu činnosť Súdneho dvora, je situácia iná v prípade, keď sa predmetné konanie skončilo súdnym rozhodnutím.

131 V prípade uvedenom ako posledný už totiž nie je odôvodnené predpokladať, že sprístupnenie vyjadrenia zasahuje do súdnej činnosti Súdneho dvora, lebo táto činnosť je po uzavretí tohto konania už ukončená.

132 Nemožno s istotou vylúčiť, ako uvádza Komisia, že sprístupnenie vyjadrení vzťahujúcich sa k ukončenému súdnemu konaniu, ale súvisiacich s iným stále prebiehajúcim konaním by mohlo viesť k riziku zasahovania do tohto konania uvedeného ako posledné, najmä v prípade, keď účastníci tohto konania nie sú zhodní s účastníkmi ukončeného konania. Keby totiž v takejto situácii Komisia v prípade oboch konaní uplatnila rovnaké tvrdenia na podporu svojho právneho názoru, mohlo by sprístupnenie jej tvrdení v rámci prebiehajúceho konania prinášať riziko zasahovania do tohto konania.

133 Takéto riziko však závisí od viacerých faktorov, vrátane napríklad miery podobnosti tvrdení uplatnených v oboch konaniach. Pokiaľ sa totiž vyjadrenia predložené Komisiou opakujú len čiastočne, mohlo by byť čiastočné sprístupnenie dostatočné na zamedzenie rizika zasahovania do prebiehajúceho konania.

134 Za týchto okolností pritom len konkrétne preskúmanie dokumentov – ku ktorým sa požaduje prístup vykonaný v súlade s kritériami pripomenutými v bode 72 tohto rozsudku – umožňuje Komisii určiť, či je možné ich sprístupnenie zamietnuť podľa článku 4 ods. 2 druhej zarážky nariadenia č. 1049/2001.

135 Z toho vyplýva, že Súd prvého stupňa v podstate správne rozhodol, že nemožno predpokladať porušenie chráneného záujmu, ktoré uvedené ustanovenie vyžaduje, len na základe určitej súvislosti medzi predmetnými súdnymi konaniami.

136 Keďže tretí dôvod nemožno prijať, odvolanie Komisie vo veci C-532/07 P treba zamietnuť v celom rozsahu.

B — *O odvolaniach podaných Švédskym kráľovstvom (vec C-514/07 P) a API (vec C-528/07 P)*

137 Zatiaľ čo sa vec C-532/07 P týka prístupu k vyjadreniam predloženým v súdnych konaniach, v ktorých sa v momente vydania rozhodnutia Komisie už konalo pojednávanie, ako aj prístupu k vyjadreniam predloženým v rámci ukončených súdnych konaní, ktorých predmetom boli buď žaloby o nesplnenie povinnosti, po ktorých žalovaný členský štát doposiaľ nezaistil súlad s právom Únie, alebo žaloby úzko súvisiace s inými prebiehajúcimi konaniami, vo veciach C-514/07 P a C-528/07 P je predmetom prístup k vyjadreniam predloženým v súdnych konaniach, v ktorých sa v momente vydania rozhodnutia Komisie zatiaľ nekonalo pojednávanie.

138 Švédske kráľovstvo podporované Dánskym kráľovstvom a Fínskou republikou, ako aj API opierajú svoje odvolania o dva zhodné dôvody založené jednak na porušení článku 4 ods. 2 druhej zarážky nariadenia č. 1049/2001 a jednak na porušení článku 4 ods. 2 *in fine* tohto nariadenia.

1. O prvom dôvode

a) Argumentácia účastníkov konania

139 V rámci tohto dôvodu Švédske kráľovstvo a API v podstate tvrdia, že Súd prvého stupňa nesprávne vyložil článok 4 ods. 2 druhú zarážku nariadenia č. 1049/2001, v ktorej

je stanovená výnimka týkajúca sa ochrany súdneho konania tým, že sa domnieval, že v prípade, keď sa žiadosť o sprístupnenie týka vyjadrení predložených Komisiou súdom Únie v rámci súdnych konaní, ktoré zatiaľ nedospeli do štádia pojednávania, je tento orgán oprávnený založiť odmietnutie sprístupnenia na uvedenej výnimke bez toho, aby bol povinný vykonať konkrétne preskúmanie obsahu každého dokumentu, ktorého sprístupnenie sa požaduje.

140 Na podporu tohto dôvodu Švédske kráľovstvo a API predovšetkým tvrdia, že Súd prvého stupňa vyložil extenzívne výnimku, ktorá sa má vykladať len reštriktívne. Švédska vláda dodáva, že takýto výklad navyše nie je zlučiteľný s cieľom nariadenia č. 1049/2001, ktorý spočíva v čo najširšom prístupe verejnosti k dokumentom držaným inštitúciami Únie.

141 Dánske kráľovstvo tiež uplatňuje, že toto tvrdenie švédskej vlády uvedené ako posledné treba prijať o to skôr vzhľadom na už citovaný rozsudok Švédsko a Turco/Rada, v ktorom podľa neho Súdny dvor pri stanovení kritérií, podľa ktorých musia inštitúcie postupovať, keď odoprú prístup k dokumentom na základe výnimiek stanovených v článku 4 nariadenia č. 1049/2001, v bode 35 uvedeného rozsudku uviedol, že je potrebné v každom konkrétnom prípade posúdiť dokument, ktorého sprístupnenie sa požaduje.

142 Ďalej Súd prvého stupňa podľa API dospel nesprávne k záveru, že by prístup k vyjadreniam Komisie mohol vystaviť jej zástupcov - na rozdiel od zástupcov ostatných účastníkov konania – vonkajšej „kritike a výhradám“. Komisia v každom prípade v rozpore s tým, čo vyplýva z bodu 80 napadnutého rozsudku, nemá právo brániť svoje záujmy „nezávisle od akéhokoľvek vonkajšieho vplyvu“. Súd prvého stupňa okrem toho nezohľadnil význam skutočnosti, že iné právne poriadky umožňujú sprístupnenie vyjadrení, ktoré boli predložené súdom, a to v ktoromkoľvek štádiu konania.

Napokon sa Súd prvého stupňa nesprávne odvolal na nevyhnutnosť chrániť potrebný účinok prípadného rozhodnutia o konaní pojednávania s vylúčením verejnosti.

143 Komisia v reakcii na tieto tvrdenia uvádza, že nariadenie č. 1049/2001 nezavádza absolútnu transparentnosť, a že teda nie je v rozpore s jeho cieľom, ktorým je čo najširší prístup verejnosti k dokumentom, prihliadať k takejto všeobecnej právnej zásade, akou je zásada ochrany riadneho priebehu súdneho konania a riadneho výkonu spravodlivosti.

144 Podľa Komisie, ktorú v tejto otázke podporuje Spojené kráľovstvo, je v rozpore s uvedenou zásadou žiadať, aby inštitúcia vykonala konkrétne a individuálne preskúmanie každého dokumentu, ktorého sprístupnenie sa požaduje, ak je zjavné, že tento dokument spadá pod jednu z výnimiek stanovených v nariadení č. 1049/2001 najmä z dôvodu svojej povahy alebo osobitného kontextu, v ktorom bol vypracovaný.

b) Posúdenie Súdnym dvorom

145 V rámci tohto dôvodu API a Švédske kráľovstvo uvádzajú, že Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že vyložil článok 4 ods. 2 druhú zarážku nariadenia č. 1049/2001 v tom zmysle, že inštitúcie môžu odoprieť prístup k vyjadreniam predloženým v rámci prebiehajúcich konaní, ktoré ešte nedospeli do štádia pojednávania, bez toho, aby predtým vykonali konkrétne preskúmanie každého konkrétneho prípadu.

146 V tejto súvislosti stačí podotknúť, že z dôvodov uvedených v bodoch 68 až 104 tohto rozsudku sa Komisia môže opierať o domnienku, že sprístupnenie vyjadrení predložených v prebiehajúcich súdnych konaniach porušuje ochranu týchto konaní v zmysle článku 4 ods. 2 druhej zarážky uvedeného nariadenia, a preto môže v priebehu takéhoto konania odmietnuť žiadosť o prístup, ktorá sa týka takýchto dokumentov bez toho, aby ich musela konkrétne preskúmať.

147 Z toho vyplýva, že z rovnakých dôvodov nie je dôvodný výklad obhajovaný Švédskym kráľovstvom a API v rámci tohto odvolacieho dôvodu, podľa ktorého uvedené ustanovenie Komisii neumožňuje žiadosť takto zamietnuť pred konaním pojednávania.

148 Z toho vyplýva, že prvý odvolací dôvod vznesený vo veciach C-514/07 P a C-528/07 P treba zamietnuť ako nedôvodný.

2. O druhom dôvode

a) Argumentácia účastníkov konania

149 V rámci tohto dôvodu vytýkajú Švédske kráľovstvo a API Súdu prvého stupňa, že porušil článok 4 ods. 2 *in fine* nariadenia č. 1049/2001 tým, že sa domnieval, že všeobecný záujem verejnosti na tom, aby získala informácie týkajúce sa prebiehajúcich súdnych konaní, nemôže predstavovať prevažujúci verejný záujem v zmysle tohto

ustanovenia. API sa okrem toho domnieva, že Súd prvého stupňa v každom prípade nevykonal porovnanie tohto záujmu a záujmu na ochrane uvedených konaní tak, ako mal. V tejto súvislosti Švédske kráľovstvo tvrdí, že takéto porovnanie musí byť, na rozdiel od toho, čo tvrdí Súd prvého stupňa v bode 99 napadnutého rozsudku, vykonané vždy podľa konkrétneho obsahu dokumentov, ktorých sprístupnenie sa požaduje.

150 Podľa Komisie naopak Súd prvého stupňa rozhodol v súlade s ustálenou judikatúrou, keď uviedol, že prevažujúci verejný záujem, po zohľadnení ktorého sa majú podľa uvedeného ustanovenia dokumenty sprístupniť, je v zásade odlišný od všeobecnej zásady transparentnosti, o ktorú sa opiera nariadenie č. 1049/2001.

151 Spojené kráľovstvo dodáva, že uvedený dôvod vychádza z nesprávneho porozumenia obsahu napadnutého rozsudku, lebo z jeho bodov 97 až 99 vyplýva, že Súd prvého stupňa v skutočnosti nielen uznal, že je nevyhnutné vykonať porovnanie proti sebe stojacich záujmov, ale sám toto porovnanie aj vykonal.

b) Posúdenie Súdnym dvorom

152 Predovšetkým treba konštatovať, že Súd prvého stupňa po tom, ako vyhlásil, že prevažujúci verejný záujem uvedený v článku 4 ods. 2 *in fine* nariadenia č. 1049/2001 musí byť v zásade odlišný od zásady transparentnosti, v bode 97 napadnutého rozsudku uviedol, že skutočnosť, že žiadateľ o prístup sa neodvoláva na verejný záujem odlišný od transparentnosti, automaticky neznamená, že netreba vykonať porovnanie

proti sebe stojacich záujmov. Podľa Súdu prvého stupňa totiž „dovolávanie sa týchto zásad môže... predstavovať vzhľadom na osobitné okolnosti prejednávaného prípadu takú naliehavosť, ktorá presahuje potrebu ochrany sporných dokumentov".

153 Švédske kráľovstvo a API preto nesprávne tvrdia, že Súd prvého stupňa vylúčil, že by záujem na transparentnosti mohol predstavovať prevažujúci verejný záujem v zmysle uvedeného ustanovenia.

154 Ďalej, ako tvrdí Komisia a Spojené kráľovstvo, Súd prvého stupňa v bodoch 98 a 99 napadnutého rozsudku porovnal záujem na transparentnosti a záujem, ktorý je spojený s ochranou cieľa spočívajúceho v zamedzení akéhokoľvek vonkajšieho vplyvu na riadny priebeh súdnych konaní.

155 V dôsledku toho je tvrdenie API, podľa ktorého Súd prvého stupňa nevykonal uvedené porovnanie záujmov, takisto nedôvodné.

156 Napokon, pokiaľ ide o tvrdenie Švédskeho kráľovstva, podľa ktorého Súd prvého stupňa nevykonal toto porovnanie záujmov správne, lebo nezohľadnil obsah dotknutých dokumentov, je potrebné uviesť, domnievať sa, že zásada transparentnosti vykazuje osobitnú naliehavosť, môže táto zásada predstavovať prevažujúci verejný záujem spôsobilý prevážiť nad potrebou ochrany sporných dokumentov, a teda odôvodniť ich sprístupnenie v súlade s článkom 4 ods. 2 *in fine* nariadenia č. 1049/2001.

157 Ale aj za predpokladu, že by bolo možné sprístupnenie dokumentov odôvodniť na tomto základe – hoci sa predpokladá, že toto sprístupnenie porušuje jeden zo záujmov chránených režimom výnimiek podľa článku 4 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001 – treba konštatovať, že z bodu 95 napadnutého rozsudku vyplýva, že API sa obmedzila na tvrdenie, že právo verejnosti na informácie o dôležitých otázkach práva Spoločenstva, akými sú otázky v oblasti hospodárskej súťaže, ako aj o otázkach zrejmého politického významu, čo je prípad otázok vznesených žalobou o nesplnenie povinnosti, prevažuje nad ochranou súdnych konaní.

158 Takéto všeobecné úvahy však nie sú spôsobilé preukázať, že zásada transparentnosti v predmetnej veci vykazuje nejakú zvláštnu naliehavosť, ktorá by mohla prevážiť nad dôvodmi odôvodňujúcimi odoprenie zamietnutie prístupu k predmetným dokumentom.

159 Za týchto podmienok Súd prvého stupňa správne dospel k záveru, že záujem, na ktorý sa odvolávala API, nemohol odôvodniť sprístupnenie predmetných vyjadrení a v predmetnej veci teda nie je potrebné žiadne konkrétne preskúmanie obsahu uvedených dokumentov.

160 Vzhľadom na uvedené nemožno prijať ani druhý odvolací dôvod.

161 Odvolania podané Švédskym kráľovstvom vo veci C-514/07 P a API vo veci C-528/07 P treba preto zamietnuť v celom rozsahu.

## VII — O trovách

162 Podľa článku 122 prvého odseku Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, ak nie je odvolanie dôvodné, Súdny dvor rozhodne o trovách konania. Článok 69 ods. 2 rokovacieho poriadku uplatniteľného na konanie o odvolaní na základe jeho článku 118 stanovuje, že účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Odsek 4 prvý pododsek uvedeného článku 69 stanovuje, že členské štáty a inštitúcie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, znášajú svoje vlastné trovy konania.

163 Keďže Švédske kráľovstvo nemalo v rámci odvolania vo veci C-514/07 P úspech, je povinné nahradiť trovy konania súvisiace s týmto konaním v súlade s návrhmi Komisie.

164 Keďže API nemala v rámci odvolania vo veci C-528/07 P úspech, je povinná nahradiť trovy konania súvisiace s týmto konaním v súlade s návrhmi Komisie.

165 Keďže Komisia nemala v rámci odvolania vo veci C-532/07 P úspech, je povinná nahradiť trovy konania súvisiace s týmto konaním v súlade s návrhmi API.

166 Členské štáty, ktoré vstúpili do konaní ako vedľajší účastníci, znášajú vlastné trovy konania súvisiace s týmito konaniami.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol a vyhlásil:

1. **Odvolania sa zamietajú.**

2. **Švédske kráľovstvo znáša vlastné trovy konania, ako aj trovy konania vynaložené Európskou komisiou v súvislosti s odvolaním vo veci C-514/07 P.**

3. **Association de la presse internationale ASBL (API) znáša vlastné trovy konania, ako aj trovy konania vynaložené Európskou komisiou v súvislosti s odvolaním vo veci C-528/07 P.**

4. **Európska komisia znáša vlastné trovy konania, ako aj trovy konania vynaložené Association de la presse internationale ASBL (API) v súvislosti s odvolaním vo veci C-532/07 P.**

5. **Dánske kráľovstvo, Fínska republika, ako aj Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska znášajú vlastné trovy konania súvisiace s týmito odvolaniami.**

Podpisy